

Οι λίγοι καθυστερημένοι ανάμεσα στους σημερινούς ανθρώπους (Φώτης Κόντογλου)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 29 Σεπτεμβρίου, 2009

...

Φαγώθηκε ο άνθρωπος με την καινούρια θρησκεία του, τη **μηχανική επιστήμη**, και τώρα απολαμβάνει τα καλά της, κι από μέσα του κι απ' έξω του. Με τα αεροπλάνα τα λεγόμενα αεριωθούμενα, που κάνουν σαν διαβόλοι, και λιανίζουν την ατμόσφαιρα και την κάνουνε κιμά, με τους ασύρματους, με τα ραντάρ, με τους πύραυλους, και με τ' άλλα τα διάφορα σατανικά εφευρήματα, γίνηκε κόλαση ο κόσμος, μ' όλο που έλεγε η περηφάνεια μας πως αυτό θα κάνει τη γη έναν παράδεισο. Να, λοιπόν, που την έκανε παράδεισο, αλλά έναν παράδεισο **δίχως φως, δίχως χαρά, δίχως ειρήνη, δίχως αγάπη, δίχως ελπίδα, δίχως εμορφιά.**

Στον **φυσικά κόσμο** εξώντωσε τον ήλιο, με τα βρωμομανιτάρια που βγαίνουνε από τις ατομικές μπόμπες και που ανεβαίνουνε στον ουρανό και τον καπλαντίζουνε με φαρμακερούς ατμούς κι αντάρες. Φαρμάκωσε όλες τις θροφές τ' ανθρώπου με την επιστήμη του σατανά, τη χημεία, φαρμάκωσε τα λάχανα, τα χόρτα, τα δέντρα, τα ζώα, τα πουλιά, τα ψάρια, έτσι που το κρέας τους να είναι άρρωστο και να σαπίζει σε μία μέρα και να είναι άνοστο σαν κανένα λάστιχο. Κι ο άνθρωπος που τρώγει αυτά τα κατασκευάσματα, πώς μπορεί να έχει υγεία, πως να μη σαπίσει από τις αρρώστειες, πως να μην εκφυλιστεί; Τ' αποτελέσματα αυτής της φοβερής παραμόρφωσης που έχει πάθει ο φυσικός κόσμος, είναι η παραμόρφωση που έρχεται στο πνεύμα και στην ψυχή και που αποκορυφώνεται με την τρέλλα που φανερώνεται στις αμέτρητες θεωρίες και στα λαμπρά έργα της τέχνης.

Κυττάξετε γύρω μας, τι κάνουνε οι σημερινοί άνθρωποι στις **τέχνες**, που άλλη φορά χαροποιούσανε και ξεκουράζανε τον άνθρωπο, γι' αυτό κι οι Έλληνες λέγανε «τέχνη εστί τέρψις» και «ατυχήσασι τέχνη παρηγορία». Σ' αυτό το χάος της απελπισίας που κατάφερε να κάνει ο άνθρωπος δεν απόμεινε τίποτα που να μην έχει απάνω του τη φριχτή σφραγίδα της τρέλλας και της φρίκης. Η πολιτική κατάσταση είναι μαύρη και σκοτεινή, η γνώση, η επιστήμη κι οι διάφορες θεωρίες τους είναι κι αυτές σαν βραχνάδες, το ίδιο και χειρότερο είναι και η τέχνη, που ήτανε η τελευταία ελπίδα και παρηγοριά για τον άνθρωπο. Καμαρώσετε τι «έργα» παρουσιάζουν οι «τέχνες» σήμερα. Είναι να φράζει κανένας τα μάτια του. Όλα αυτά τα πασαλείμματα απάνω στους μουσαμάδες, που λέγονται «έργα ζωγραφικής», όλα αυτά τα παλιοσίδερα ή

τα νταμαροκοτρώνια που παρουσιάζονται για «έργα γλυπτικής» σε κάνουν όχι μονάχα να αηδιάσεις για το κατάντημά μας, αλλά και να θυμώσεις για την αδιαντροπιά που φανερώνουν αυτά τα τερατουργήματα. Γιατί, ένα χαρακτηριστικό του καιρού μας, που υπάρχει μέσα σε όλα, είναι **η αδιαντροπιά**. Μπορεί κανένας πολύ σωστά να πει για την εποχή μας πως είναι η εποχή της τρέλλας και της αδιαντροπιάς. Γιατί, αν δεν είναι κανένας αδιάντροπος, πως θα κάνει τέτοια «έργα», σαν κι αυτά που είπαμε παραπάνω;

Αλλά και τι άλλο από αδιαντροπιά φανερώνουν και τα ματς με τη **θεά μπάλλα**, που την κλωτσάνε ένα σωρό χασομέρηδες, για να διασκεδάσουνε τις μυριάδες «φίλαθλους», που δεν ευρήκαν άλλο τίποτα για να νοιώσουν αγωνία και χτυποκάρδι, αλλά μόνο τη «μπάλλα»; Και γίνονται σοβαρά συνέδρια για τη μπαλλα, με αντιπροσωπείες, με συζητήσεις, με ανακοινωθέντα, με δημοσιογράφους. Σε τέτοιο δυσθεώρητο ύψος δεν έφταξε ποτέ η **αυοησία**.

Οι άνθρωποι καταντήσανε σαν άδεια κανάτια, και **προσπαθούν να γεμίσουν τον εαυτό τους, ρίχνοντας μέσα ένα σωρό σκουπίδια**, μπάλλες, εκθέσεις με τερατουργήματα, ομιλίες και αερολογίες, καλλιστεία, που μετριέται η εμορφιά με τη μεζούρα, καρνάβαλους ηλίθιους, συλλόγους λογής - λογής με γεύματα και με σοβαρές συζητήσεις για τον ίσκιο του γαιδάρου, συνδέσμους αφιερωμένους στους αποθεωμένους άνδρας της Ευρώπης κι ένα σωρό αλλά τέτοια.

Αυτή, με μια ματιά, είναι η εικόνα της ανθρωπότητας σήμερα, που να μην αβασκαθεί! Πού να βρει κανένας καταφύγιο;

Εκείνους τους λίγους που δεν είναι ενθουσιασμένοι από «τα θαύματα της εποχής μας», οι άλλοι, αυτή η μερμηγκιά που έκανε αυτόν τον παράδεισο και που τον χαίρεται, **τους λέγει τρελλούς**, όπως θα λέγανε παλαβούς κάποιους ανθρώπους με σωστά μυαλά οι άρρωστοι του φρενοκομείου, βλέποντάς τους ανάμεσά τους.

Δόξα στον Θεό, που υπάρχει ακόμα κάποιο καταφύγιο για μας που δεν είμαστε σε θέση να νοιώσουμε «το μεγαλείο της εποχής μας». Δόξα στον Θεό που υπάρχουν ακόμα βουνά, χωράφια και κάποιοι τόποι που δεν τους εξήρανε αυτή η φυλλοξήρα που λέγεται πολιτισμός.

Τράβα, λοιπόν, μακριά από τις σφηγκοφωλιές που τις λένε πολιτείες, για να γλυτώσεις από το μαράζι, για να νοιώσεις απάνω σου τη ζωογόνα πνοή του Θεού. Αλλά, αυτό δεν φτάνει. **Πρέπει να έχεις μάτια αγνά για να βλέπεις, αυτιά αγνά για ν' ακούς, καρδιά αγνή για να αισθάνεσαι, κι όχι χαλασμένη**. Γιατί από τις πολιτείες τρέχουνε για να φύγουνε, όποτε μπορέσουνε, κι εκείνοι που καυχούνται πως η εποχή μας είναι θαυμάσια, μα, φεύγοντας από τις σφηγκοφωλιές, **κουβαλάνε μαζί τους και την**

παραμορφωμένη ψυχή τους. Γι' αυτό δεν είναι σε θέση να νοιώθουνε την εμορφιά ενός βουνού, παρά μόνο σαν ορειβάτες, μ' άλλα λόγια δεν νοιώθουνε τίποτα, μήτε ένα δέντρο είναι σε θέση να χαρούνε, μήτε το μυστήριο που έχει το κύμα, μήτε το θρησκευτικό πανηγύρι των λουλουδιών. Κι αυτή είναι η αιτία που τρέχουνε σαν τρελλοί με τ' αυτοκίνητα για να μη δούνε τίποτα, να μην αισθανθούνε τίποτα, να μην αγαπήσουνε τίποτα. Αυτό το λένε «φυσιολατρία»! Όπως καταντήσανε τα πάντα, οι ιδέες, οι τέχνες, οι θρησκείες, έτσι κατάντησε κι η φυσιολατρία.

Εμείς όμως «οι καθυστερημένοι», περπατάμε και χαιρόμαστε σαν βλέπουμε ένα κομμάτι γαλανόν ουρανό, ανάμεσα στα σύννεφα, και κανένα χελιδόνι που πετά από πάνω μας και που θαρρείς πως θα τρυπώσει μέσα στο γαλάζιο εκείνο παραθύρι. Νοιώθουμε τη μυρουδιά που βγάζουνε τ' αγριολούλουδα και τ' αγιασμένα χορτάρια, καθώς και το χρώμα της βλογημένης γης μας. Αναστηνόμαστε από τ' αγεράκι που φυσά, σαν νάμαστε βαρυποινίτες που δραπετέψαμε από τη φυλακή, και δοξάζουμε τον Κύριο που δεν είμαστε σε θέση να νοιώσουμε την εξαίσια εποχή μας και τα καλά της.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Μυστικά Ανθη, Εκδόσεις: Αστήρ - Παπαδημητρίου)